

РОЗДІЛ 10

Лілі притиснула Молкіна до грудей. Довкола них свистів сильний вітер, який куйовдив Молкінові хутро й ревів у обличчя Лілі.

Пролунав такий звук, ніби щось порвалося, і дівчина стривожено підвела погляд. Поштовий мішок почав рватися по швах там, де терся об якірний трос, розповзаючись під їхньою вагою.

Вона ковтнула, намагаючись здолати напад паніки, і, намагаючись зафіксувати пальцями металеву скобу, якраз вчасно вчепилася в неї. Мішок висковзнув з-під них і полетів небом, як повітряний змій у бурю.

Ще міцніше вчепившись у скобу однією рукою та обнявши Молкіна другою, Лілі помчала тросом.

Повз неї зі свистом пролітали гілки, а залите місяцем озеро, посередині якого плавав скинутий ящик, швидко наближалось. Тепер до води залишався

метр... Молкін гучно загарчав, але не відпустив медальйон, а тоді...

БУ-У-У-УЛЬК!

Вони плюхнулись в озеро.

Довкола них нуртувала крижана вода, глибока, як небо вгорі. Лілі спробувала вибратися на поверхню, але не могла зрозуміти, де верх. Вона почала задихатись, тож рвонулась у напрямку мерехтливого відблиску світла, гамселячи ногами й руками. Дівчина виринула на поверхню біля ящика, що гойдався на хвилях, і, високо задерши голову, викинула Молкіна на кришку.

Лис пробув у воді хіба що кілька секунд, і з ним, дякувати цокам, вочевидь все було гаразд. Він струсив із хутра воду й кинув на Лілі сповнений огиди погляд.

Вона вже налаштувалася просити вибачення, аж тут пролунав оглушливий сплеск: у воду біля неї впав ще один поштовий мішок — із Робертом усередині.

— Клацання коліщаток! — скрикнула дівчина, визволяючи його з перекрученої мішківини. — Ось ти де! Хапайся, хутко!

Вона штовхнула ящик у напрямку Роберта. Ріжок ящика ударив хлопця по голові, однак він учепився за нього вільною рукою, притулився щокою до кришки, наче до плота, й нарешті глибоко вдихнув.

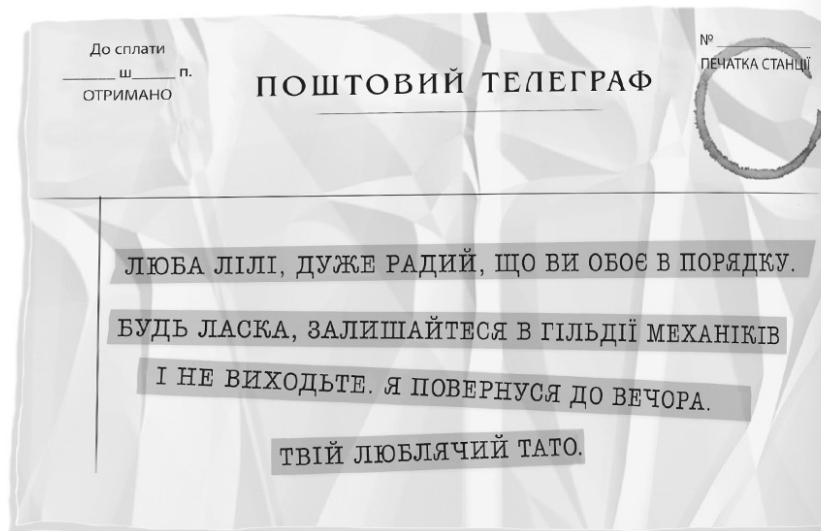
— Мені на мить здалося, ніби я пливу в повітрі або лечу в воді, — ледь вимовив Роберт.

Поступово тіло Роберта обважніло, а думки вляглися, наче осад у склянці води, і врешті-решт він відчув, що поринає в сон.

Наступного дня Роберт і Лілі прокинулись рано і швидко вдяглися. Їхній одяг був пом'ятий і заляпаний мулом зі ставка, який відучора вже засох, але вони забули запитати містера Швейцара, чи немає в нього запасного одягу, а всі речі професора були для них завеликими. Що ж, доведеться поки задовольнитися чим є.

Прямуючи до виходу, вони зазирали до міс Тире. Вона вже отримала відповідь від тата:

— Можете зачекати в мене, якщо хочете, — запропонувала міс Тире. — І допомогти мені з роботою.

Але Роберт був проти: йому хотілося побачитися з Анною, щоб показати їй медальйон і код. Відмовитися від пошуків Селени вони ще не могли, особливо якщо взяти до уваги те, чого вони досягли, і той факт, що Джек повернувся.

Попрощавшись із міс Тире, Роберт, Лілі й Молкін швиденько вислизнули з будівлі й побачили Толлі, що стояв у тіні колонного входу, рятуючись від палючого сонця й чекаючи на них.

— Готові піти до «Щоденної шестірні»? — запитав він. — Із газетами замість мене сьогодні попрацює інша людина, тож я цілий день можу бігати з вами. Ми будемо як Помічники Бейкер-стріт.

— А хто це? — запитав Роберт.

— Звичайна банда босяків, які допомагали Шерлокові Голмсу із розслідуваннями, — пояснив Толлі.

— Хіба він не міг залучити до роботи дорослих? Або механоїдів? — запитав Молкін.

— Думаю, він вирішив, що помічники краще розслідують, — сказав Толлі. — Вони ходили всюди, бачили все, підслуховували всіх, достоту як більшість із нас, вуличних дітей.

Він збіг сходами і повів своїх друзів через дорогу, ухилиючись від кінних екіпажів і парових візків, які сунули в обох напрямках.